

DØDEN

Folk lever, som jeg ikke eksisterede. Og så står jeg der pludselig. Hallo, siger jeg, jeg har lidt småtravlt, nu er det på tide, du snubler ud over den kajkant, nu er det tid til at slippe rattet og få sendt den der sms, nu er det tid til at trykke på den der aftrækker.

(Metronomen tier. Musikalsk signal. Så begynder metronomen igen.)

Nej, du når ikke at få sagt det, du ikke fik sagt, du når ikke lige at få gjort det, du hele tiden havde planlagt. Der er ingen kuffert, du skal have pakket, du skal ikke have din toilettaske med. Eller familiebillederne.

Det er nu, det er nu.

(Til **PRAKTIKANTEN**, der ser ud, som om hun endelig har fået placeret kuverterne de rigtige steder.)

Skal vi se at komme af sted? Listen er lang som et ondt år.

(Lyden af metronomen forstærkes. De øvrige rollefigurer indtager deres pladser. Lys ned. Musikalsk signal. Lys op på **ANNA**, der har siddet på forscenen under det foregående, uset af de to andre og uden at reagere.)

ANNA

Vi tog tre af sted, jeg kom alene tilbage. Vi havde brugt alle vores sparepenge på den rejse, og så kom jeg hjem uden dem.

Jeg sad der og gloede ind i væggen. Jeg kunne ikke engang finde ud af at samle deres tøj sammen og give det til Frelsens Hær. Først da Sten flyttede ind, fik han det smidt ud. Det var jeg ham taknemmelig for. Trods alt.

Jeg var så alene, da jeg mødte Sten. Nu har vi boet sammen i tre år. Fire år til nytår.

KORET (ekkoer: Fire år, fire år, fire år)

Jeg mødte ham inde på Rådhuspladsen nytårsaften. Jeg havde drukket en flaske vin, før jeg tog bussen, og der stod han.

Dig har jeg set før, sagde han, og det havde han jo, jeg passede hans mor, til jeg blev fyret.

Drikker du ikke lidt for meget, sagde arbejdslederen, jeg synes, man kan lugte noget.

Ingen af de andre protesterede, da jeg røg ud. Efter ulykken undgik de mig, det var vel for svært at finde på noget at sige.

Vi kunne have det så godt, Sten og jeg.

KORET (ekkoer)

Så godt. Så godt. Så godt.

Sten arbejder ovre på bryghuset. Han er ekspert i øl, siger han. Jeg holdt op med at drikke, da han flyttede ind. Det var nok fordi, jeg fik nogen at tage mig af. Så jeg ikke bare tænkte på dem, der var døde.

I starten gik det godt. Når bare jeg ikke sagde ham imod.

Men hvis han er lidt fuld, og jeg siger noget forkert, ved jeg, hvad der sker.

Så siger han, at jeg er en luder, og så pang, en knytnæve. Jeg har fået næsen repareret to gange, blå øjne har jeg hveranden dag, jeg har solbriller på, når jeg går i byen, så folk ikke skal glo.

Folk glor, som om jeg kommer fra en anden planet. Jeg er en lille grøn mand med antenner på hovedet.

(Hun forsøger med en latter, men noget gør ondt på hende, så hun ømmer sig i stedet).

Vi kunne have det så godt. Men når han siger noget, der er helt ude i skoven, kan han se på mig, hvad jeg tænker, og så stikker han mig én.

Jeg er sikkert selv ude om det, det gør bare så ondt. Mest herinde, for vi kunne have det så godt.

KORET (ekkoer)

Så godt. Så godt. Så godt.

Jeg fik aldrig noget nyt job, så nu er jeg på kontanthjælp. De har prøvet at sende mig på daghøjskole og alt muligt, men jeg vil være der, når Sten kommer hjem. Ellers bliver jeg endnu mere nervøs.

Sten har købt bil, det gjorde han for et halvt år siden, og jeg syntes, det var helt gak. Jeg er for dum til at få kørekort, og han cykler på arbejde på fem minutter, og hvor skulle vi køre hen? Hans mor er død, og min familie bor alt for langt væk.

Vi skulle hellere have købt en ny sofa end den der bil, den gamle er fuld af cigaretmærker. Jeg drikker ikke mere, men jeg har det med at falde i søvn. Jeg er altid så træt.

KORET (ekkoer)

Træt. Træt. Træt.

ANNA

Da jeg sagde det om sofaen, sparkede han ud efter mig. Du kan jo bare lade være med at svine den sofa til, kælling, sagde han. Der blev en stor, blå bule på mit skinneben.

Når de spørger mig ud på skadestuen, siger jeg ingenting. De sender bare Sten i fængsel, og hvad så med mig? Måske kunne jeg få det bedre uden ham, men han ville komme tilbage. Han ville komme og kontrollere, hvad jeg lavede. Hvis han så, at jeg var sammen med en anden, ville han banke mig til plukfisk.

Når han er ædru. Når vi har sovet en hel nat, og han ikke skal på arbejde, har vi det så godt. Men jeg kan ikke lade være med at være urolig. Hvornår siger jeg noget forkert? Hvornår ser jeg forkert ud i ansigtet, hvornår har jeg glemt at trække på toilettet?

Jeg er ved at være slidt op. Jeg er helt tyndslidt som et gammelt gulvtæppe, og jeg vil ikke mere.

Når han kommer hjem fra arbejde i dag, er jeg der ikke mere. Jeg skal ikke have flere tæv.

Pillerne har Sten fået af lægen, til når han har svært ved at sove. Jeg fik også nogle, engang jeg havde ondt og ikke kunne falde i søvn.

Det bliver næsten et helt glas tilsammen.

Glasset har jeg i lommen og en halv liter cola i den anden lomme.

Jeg er alene i bussen. Henne ved kolonihaverne er der heller ikke en sjæl.

KORET (lyden af regn: småsten på et trommeskind, det fortsætter under det følgende.)

ANNA

Det er begyndt at regne, og min frakke er for tynd, blæsten går lige igennem den, og jeg ryster.

Der er bælgmørkt mellem hækkene, bare en lille smule lys fra et par huse, hvor der bor folk, og jeg går og snubler og går og snubler.

En låge står og svinger i blæsten, og inde i mørket er der et halvtag, hvor der står en trillebør og nogle river og skovle, der kryber jeg ind.

(**KORET**s åndedræt begynder at høres her. Først dæmpet, så bliver det mere hørbart.)

Pillerne. Jeg sluger dem, en håndfuld ad gangen, jeg drikker cola, så jeg ikke kan mærke smagen, og jeg ryster. Af kulde, men også af noget andet.

Pludselig bliver jeg bange for at dø der helt alene. Jeg vil have, at Sten skal være der, og at alting skal blive godt

Jeg kunne have fortalt nogen, hvordan vi havde det. Lægen på skadestuen, der satte sig ned og holdt mig i hånden, eller en af sygeplejerskerne.

(**KORET**s åndedræt bliver mere og mere besværet.)

Måske kunne sagsbehandleren have hjulpet mig, hvordan har du det derhjemme, sagde hun, og hvorfor sagde jeg aldrig noget.

(Hun sluger endnu en håndfuld piller, drikker, hun kløjs i det.)

(**KORET**s åndedræt går over i gispen.)

Trillebøren er væltet, og jeg kan ikke komme ud, jeg kan ikke, og jeg har kvalme, og jeg drikker lidt mere cola, og jeg får den galt i halsen, jeg får bræksmag i munden, men jeg brækker mig ikke, ikke rigtigt, der løber bare lidt bræk ud af munden på mig, og så er det bare mørkt.

Mørkt. Og lyst. Mørkt og lyst.

KORET (ekkoer)

Mørkt. Og lyst. Mørkt og lyst.

(**KORET** tænder sine lygter, retter dem mod **ANNA**. Lysskift. Musikalsk signal)

(Bag **ANNA** toner **DØDEN** frem. Hun prikker til **ANNAs** ryg.)

DØDEN

Hallo, du der.

(**ANNA** løfter hovedet med et ryk, forskrækket.)

Hvad hedder du?

ANNA

Jeg hedder Anna.

DØDEN

Øjeblik. (tjekker sit clipboard.) Anna. Anna. Anna. Abelone, ja, hvad står der, Alice, ja, Annie, bumbumbum, Ava, ligesom hende der var gift med Frank Sinatra.

(Rækker **PRAKTIKANTEN** clipboardet)

Du står ikke på listen.

PRAKTIKANTEN (fumler med listerne)

Måske står hun...Jeg mener...for i morgen. Eller...

DØDEN

Listen for i morgen kommer først op ved midnat. Og vi *har* brokket os over det.

(Hun lægger en behandsket hånd på **ANNAs** skulder.)

Anna. Kan du høre, hvad jeg siger?

ANNA

(Ryster på hovedet. Svarer ikke.)

DØDEN

Kan. Du. Høre. Hvad. Jeg. Siger?

(**KORET** overtager **DØDENS** replik. Gentager: Kan du høre, hvad jeg siger?
Højere og højere, det bliver et råb. **ANNA** løfter hovedet.)

DØDEN

Det ser ud, som om der er sket en fejl.

ANNA

Hvem er du?

DØDEN

Hvem tror du?

ANNA

Det ved jeg ikke.

DØDEN

I gamle dage gik jeg med le.

ANNA

Gik du med ble?

DØDEN

Med LE, sagde jeg.

ANNA

Er du Døden?

DØDEN

Du er ikke så dum endda.

ANNA

Hvem er hun?

DØDEN

Det er bare en praktikant.

ANNA

Er du kommet for at hente mig?

DØDEN

Du står ikke på min liste. Det er det, der er problemet.

(Til **PRAKTIKANTEN**)

Tjek lige en ekstra gang for en sikkerheds skyld.

PRAKTIKANTEN (tjekker clipboardet)

Der står en Annie... jeg mener Annelise, eller...

DØDEN (mumler)

Jeg kunne jo lade, som om det var hende.

PRAKTIKANTEN

Det troede jeg ikke...

DØDEN

Sagde du noget?

PRAKTIKANTEN

...man måtte...

DØDEN

Nå, det troede du ikke? Er det dig, der er eksperten?

PRAKTIKANTEN

Jamen, jeg troede...du sagde jo...

DØDEN (sender hende et rasende blik. **PRAKTIKANTEN** vil sige noget, men får ikke ordene frem. **DØDEN** vifter hende af med en irriteret hånd. Til **ANNA**:))

Vi bliver nødt til at smutte nu.

ANNA

Jamen, hvad så med mig?

DØDEN

Altså, hvis jeg kommer slæbende med en, der ikke står på listen, bliver der problemer.

ANNA

Jamen, hvad sker der med mig, hvis du ikke tager mig med?

DØDEN (tænker sig om et øjeblik.)

Hvorfor slugte du alle de der piller?

ANNA

Det var håbløst.

KORET (ekkoer)

Håbløst. Håbløst. Håbløst.

DØDEN

Nu ved jeg, hvor jeg har set dig før. På stranden. Jeg hentede din mand og en lille dreng. Var det din søn?

ANNA

Ja.

DØDEN

Du stod ikke på listen den dag.

ANNA

Jeg ville ønske, jeg havde gjort det.

DØDEN

Du står der heller ikke i dag.

ANNA

Jeg ville ønske, at jeg gjorde det.

DØDEN

Er du sikker?

ANNA (svarer ikke)

DØDEN

Hør nu her. Jeg er langt bagefter med skemaet, jeg kan ikke blive hængende her.

ANNA

Jamen, hvad med mig?

DØDEN

(Tænker sig om. Bladrer i listerne. Så får hun en lys idé.)

Ved du hvad. Vi kan slå en handel af.

PRAKTIKANTEN (bestyrtet)

Jamen...

DØDEN

Jeg kører listen færdig, og så kommer jeg tilbage. Hvis du stadig vil hentes til den tid, tager jeg dig med.

PRAKTIKANTEN

Jam...

(Får et strengt blik af **DØDEN**)

(Til **ANNA**:))

Hvis du ombestemmer dig, får du en chance til.

(Til **PRAKTIKANTEN**)

Og ja, det er imod reglerne, det behøver du ikke fortælle mig.

(Til **ANNA**)

I mellemtiden træffer du nogle af mine tidligere klienter.
